

en saa specialiseret Spørgsmaalstillen kan være umulig, hvor Sagen drejer sig om en Række forbyrderiske Handlinger, f. Eks. en Række Skuffetyverier, Kassebesvigelser, Mishandlinger af Hustru eller Børn etc., men hvor disse Handlinger ikke lade sig enkeltvis angive.

Hvor der inden for samme Strafferamme rummes forskellige Alternativer, bør dette dog ikke foranledige flere Spørgsmaal. Naar der saaledes i Straffelovens § 168 tales om den, som ved Vold eller Trusler om øjeblikkelig livsfarlig Vold tiltvinger sig Samleje, bør dette ikke opløses i Spørgsmaalene: Er N. N. skyldig i Voldtægt efter Straffelovens § 168 ved med Vold at have tiltvunget sig Samleje, og i benægtende Fald: Er N. N. skyldig i Voldtægt efter Straffelovens § 168 ved gennem Trusler om øjeblikkelig livsfarlig Vold at have tiltvunget sig Samleje, idet en saadan Spørgsmaalstillen kunde føre til Tiltaltes Frifindelse, skønt Nævningerne ere enige om, at der foreligger Voldtægt efter § 168, naar nemlig f. Eks. de 6 Nævninger anse Samlejet for tiltvunget ved Vold, de 6 andre anse det for tiltvunget ved saadanne Trusler, som Paragrafen nævner.

§ 284.

Da Tanken i Nævningeinstitutionen ikke er den, at Nævningerne skulle sætte deres subjektive, vilkaarlige Skøn i Lovens Sted, men derimod den, at Nævningerne skulle anvende Loven, maa det gøres Rettens Formand til Pligt at oplyse Nævningerne om Loven og saa klart og skarpt som muligt forklare dem, hvorledes de foreliggende Retsspørgsmaal maa besvares. Det maa anses som Nævningernes Pligt at følge den Retsbelæring, som Rettens Formand saaledes giver dem. En Nævning vilde derfor overskride sit Kalds Grænser, ikke blot naar han ræsonnerer som saa: jeg tvivler ikke om, at det og det er Loven, men jeg for min Person vil foretrække at stemme, som om den Lov ikke eksisterede, men ogsaa naar han i Tillid til sin formentlige egen bedre Viden stemmer paa Grundlag af en Opfattelse af et retligt Spørgsmaal, der strider mod Formandens Retsbelæring. En anden Sag er, at der er mangfoldige retlige Regler og Begreber, hvis Rækkevidde i sidste Instans beror paa et Skøn, og at dette Skøn derfor ogsaa til en vis Grad maa overlades til Nævningerne, samt at der, saavel hvor Nævningerne af Retten antages at fejle i dette Skøn, som hvor de fortsættelig sætte sig ud over eller miskende Lovens Regel eller Formandens Forklaring

af denne, kun have et Korrektiv herimod, naar saadant sker til Skade for Tiltalte, ikke derimod naar det sker til Fordel for Tiltalte, jfr. i saa Henseende Bemærkningen til § 297.

Med Paragrafens 2det Stykke jævnføres § 320 Nr. 3.

§ 286.

Naar det i næstsidste Stykke hedder, at Nævningerne skulle iagttage „Tavshed“ om Raadslagningen og Afstemningen, udelukker dette ikke, at det efter Omstændighederne endog vil kunne være en Nævnings Pligt f. Eks. straks at beklage sig til Rettens Formand over den Maade, hvorpaa Raadslagningen og Afstemningen er foregaaet.

§ 291.

Viser det sig ganske umuligt at faa en forstaaelig Kendelse fra de paagældende Nævninger, er der ingen anden Udvej end at udsætte Sagen til ny Behandling af andre Nævninger. Rettens Beslutning herom kan dog selvfølgelig paakæres.

§ 293.

Den i 2det Stykke indeholdte Regel siger for saa vidt noget andet og mere end den i § 241, 2det Stykke, indeholdte, som der ikke paa det Trin af Sagen, for hvilket nærværende Regel er given, kræves Enstemmighed til Frifindelsen, jfr. i øvrigt Bemærkningerne til § 297.

§ 297.

Ordene i denne Paragraf tilsigte at omfatte et hvilket som helst retligt Spørgsmaal, hvis rette Besvarelse har Betydning for Domsresultatet. Hertil hører først og fremmest Spørgsmaalet om, hvor vidt den som bevist antagne Handling virkelig efter sin objektive Karakter er en Forbrydelse. Have Nævningerne altsaa f. Eks. erklæret for Dokumentfalsk, hvad der efter Rettens Opfattelse kun er lovlig Brug af et Navn, vil Retten have at frikende. Det samme gælder, naar Nævningerne gennem deres Svar have erklæret en Handling, der har haft Virkning her i Landet, for af denne Grund at være begaaet her, medens den efter Rettens Opfattelse er begaaet i Udlandet, have anset en Person for skyldig i en Embedsforbrydelse, medens vedkommende efter Rettens Opfattelse ikke er Embedsmand o. s. fr.

Paa tilsvarende Maade vil Retten have at lægge en mildere Bedømmelse til Grund, hvor Nævningerne f. Eks. have erklæret